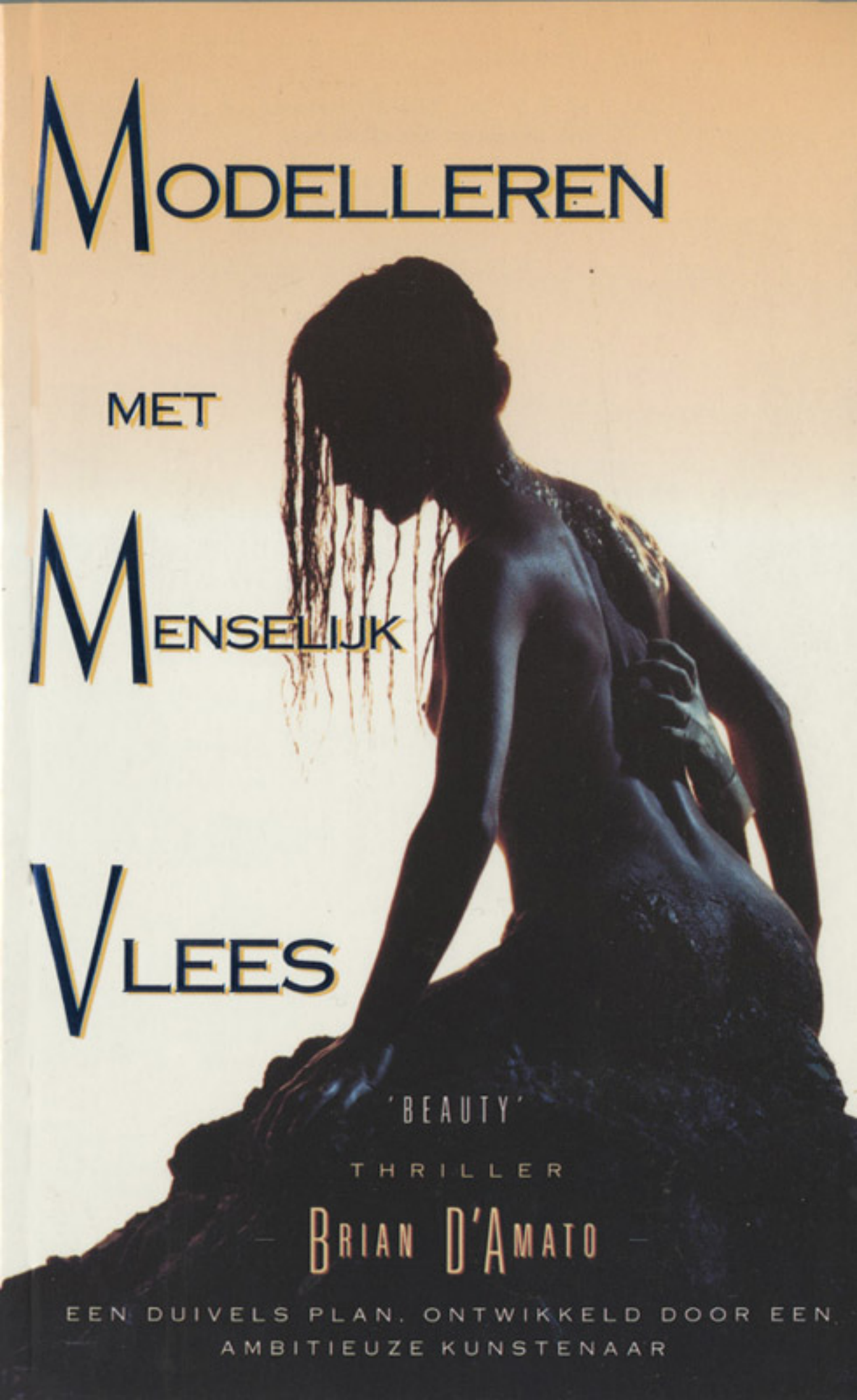

MODELLEREN

MET

MENSELIJK

VLEES

'BEAUTY'

THRILLER

— BRIAN D'AMATO —

EEN DUIVELS PLAN. ONTWIKKELD DOOR EEN
AMBITIEUZE KUNSTENAAR

Brian D'Amato

Modelleren met menselijk vlees

A.W. Bruna Uitgevers B.V. Utrecht

Oorspronkelijke titel

Beauty

© 1992, by PB Investment Co.

All Rights Reserved. Published by arrangement with Dell Publishing, a division of Bantam Doubleday Publishing Group, Inc.

Vertaling

Ineke van den Elskamp

© 1992 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN 90 229 8082 0

NUGI 331

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Beauty is momentary in the mind –
The fitful tracing of a portal;
But in the flesh it is immortal.

Wallace Stevens

'Peter Quince at the Clavier'

'Iedereen imiteerde mijn volle lippen en donkere wenkbrauwen.
Maar ik had geen zin om iemand te imiteren. Als ik mezelf niet kan
zijn, ben ik net zo lief niemand. Zo ben ik nu eenmaal.'

Joan Crawford

Dit boek is opgedragen aan Barbara D'Amato, die me alles heeft geleerd over schrijven en over de wereld.

Deel een

De alchimist

Deze is de eerste van de reeks. Het draait om de zoektocht naar de elixer van levenslang. Het is een verhaal van een alchimist die probeert om de natuur te overwinnen. Het is een verhaal van een man die probeert om de natuur te overwinnen. Het is een verhaal van een man die probeert om de natuur te overwinnen.

Deze is de eerste van de reeks. Het draait om de zoektocht naar de elixer van levenslang. Het is een verhaal van een alchimist die probeert om de natuur te overwinnen. Het is een verhaal van een man die probeert om de natuur te overwinnen. Het is een verhaal van een man die probeert om de natuur te overwinnen.

Deze is de eerste van de reeks. Het draait om de zoektocht naar de elixer van levenslang. Het is een verhaal van een alchimist die probeert om de natuur te overwinnen. Het is een verhaal van een man die probeert om de natuur te overwinnen. Het is een verhaal van een man die probeert om de natuur te overwinnen.

Deze is de eerste van de reeks. Het draait om de zoektocht naar de elixer van levenslang. Het is een verhaal van een alchimist die probeert om de natuur te overwinnen. Het is een verhaal van een man die probeert om de natuur te overwinnen. Het is een verhaal van een man die probeert om de natuur te overwinnen.

Deze is de eerste van de reeks. Het draait om de zoektocht naar de elixer van levenslang. Het is een verhaal van een alchimist die probeert om de natuur te overwinnen. Het is een verhaal van een man die probeert om de natuur te overwinnen. Het is een verhaal van een man die probeert om de natuur te overwinnen.

1

Een ei dreef in het niets. Het draaide verticaal om zijn as, terwijl het zwart erachter langzaam paarsblauw werd. Heel langzaam kwam het ei dichterbij. Het oppervlak was volkomen glad, gladder dan van een echt ei. Vanuit een punt dat blijkbaar tussen het ei en de toeschouwer lag, viel roze-gekleurd licht op het ei. Halverwege het oppervlak kwam het licht in een punt samen en je kon zien dat het ei sterker glansde dan een echt ei.

Toen leek het alsof er in de onderste helft van het ovaal iets veranderde. In het begin was dit nauwelijks waarneembaar: je zag slechts een flauwe inkeping met misschien een lichte bolling eronder en erboven. De inkeping en de bollingen groeiden tergend langzaam en werden duidelijker. Boven deze onregelmatigheid ontstonden op dezelfde omzichtige manier nog twee lichte inkepingen, twee identieke ronde uithollingen in het ongerepte oppervlak, aan weerszijden van de verticale as. Terwijl de uithollingen dieper werden, werd het licht sterker en vormden zich schaduwen, eerst zacht als potloodstreepjes en daarna alleen aan de bovenkant van de uithollingen zacht, maar eronder hard.

Plotseling passeerde het ei de onzichtbare grens tussen abstracte en figuratieve vormen.

Het was een gezicht.

De ogen en de mond werden duidelijker. De omtrek van het ei zelf veranderde, doordat er jukbeenderen en holten in de wangen ontstonden. Heel voorzichtig ontstond er een neus, en twee kleine kneepjes aan de onderkant ontwikkelden zich tot bijna-neusvleugels. Er ontsproten knoppen die uiteindelijk de oren zouden worden. Onder het oppervlak verspreidde zich een perzikkleur als een dage-raad op IJsland. Boven de ogen hadden zich twee nog onbehaarde richels voor de wenkbrauwen gevormd. De oogleden waren gesloten en zaten nog gedeeltelijk vast aan het vlees eronder. De lippen zaten nog aan elkaar, maar het waren lippen, compleet met holten in de mondhoeken en een inkeping onder de neus. De neusvleugels wer-

den iets groter. Het voorhoofd werd breder. Het was een gezicht, maar niet het gezicht van een mens. Het was een gezicht uit een geïdealiseerd rijk voorbij de grens van leven en dood, tijdloos, stil en mooi. Het was nog in een beginstadium en het had nog meer te maken met wiskundige formules dan met vlees en bloed. Maar het begon iets te worden.

Ik tikte 'HALT F9' op het toetsenbord. Ogenschoijnlijk veranderde er niets, maar je kon toch zien dat de groei was gestopt. En ik had het proces gestopt voor het gezicht het land der niet-levendenden had verruild voor het land van de (schijnbaar) levenden.

Ik verschoof de muis en klikte op 'WIRE FRAME'. Onmiddellijk verscheen er in de linkerbenedenhoek van het scherm een klein venster met een schematische weergave van het gezicht in driehoeken van oranje lijnen tegen een donkerblauwe achtergrond. Ik verplaatste de cursor naar de ogen en begon te programmeren.

Na een kwartier sloot ik het venster en tikte 'RESUME IMAGE GENERATE' op de commandoregel. Het ei verdween, maar verscheen een paar tellen later weer op het scherm, nu iets dichterbij. Heel, heel langzaam gingen de ogen open en verscheen er een spiegelachtig oppervlak, een vreemde, koude, nat uitziende lavendelblauwe substantie. Toen werd de cirkel van de iris zichtbaar, smaragdgroen tegen de lavendelblauwe achtergrond, met rode en gouden facetten die glinsterden onder het groen. En daarna, op het moment dat de oogleden half open waren, zouden de pupillen te zien moeten zijn geweest. Maar er waren geen pupillen. De ogen waren helemaal open en het gezicht keek me recht aan met de blinde, zielloze, boosaardige, lege blik van een demon.

Ik bleef naar mijn idee heel lang naar het gezicht zitten staren. Plotse-ling hoorde ik een schrapend geluid bij mijn linkerpols en ik schoof geschrokken weg van mijn bureau. Een strook papier rolde uit mijn fax. Ik scheurde de strook af en las:

HEB JE DE BEL VAN DE TELEFOON AFGEZET?

VERGEET DE AFSpraak MET PENNY PENN OM 2.00 NIET.

IK BEN ER OVER EEN HALF UUR. DAVID.

Ik bleef nog een paar minuten naar het scherm kijken. Ik liet het gezicht helemaal draaien en dacht na over het profiel en de half-zijdelingse aanblik. Het gezicht werd een ding met een ontzagwekkende

schoonheid. Ik vroeg me af of ik ooit echt de kans zou krijgen om het uit te voeren. Ik tikte 'SAVE', zette de computer uit en stond op. Mijn rug kraakte een beetje. Ik had vrij lang achter mijn bureau gezeten. Ergens in de binaire code van het geheugen van vierenzestig megabytes sliep de demon met open ogen. De geest in mijn computer.

2

'Lachrimpeltjes. Ik heb gehuild toen ik lachrimpels kreeg. Het klinkt ook zo stom. Wat een stomme naam voor iets absoluut vreselijks. Ik kan er gewoon niet tegen. En ik heb ook drie vouwen in mijn voorhoofd en er komt er nog een aan, vlak bij mijn haar. En ik krijg kraaiepootjes. Dát is nog eens een lelijk woord. Wat een stomme naam voor rimpels. En ik heb vier grote, echt enorme littekens overgehouden aan acne. Er zit er eentje hier precies links van mijn neus. En er zit er eentje midden boven mijn mond. En de andere twee – kijk, hier, op deze wang – daarvoor heb ik al injecties met collageen gehad. De poriën op mijn neus en naast mijn neus zijn te groot. Ze zijn echt onaantrekkelijk. Maar mijn schoonheidsspecialisten zeggen dat er niet veel aan te doen is, alleen blijven stomen en astringerende lotion erop doen. Nou... afgezien van het gróte probleem, zijn er een hoop kleine dingen. Maar zoals je kunt zien, zijn mijn wallen het grootste probleem van mijn gezicht. Wallen. Ik heb het er heel moeilijk mee. Ik ben een tijdje te zwaar geweest. Misschien heb ik ze daaraan overgehouden. Ik dronk veel milkshakes op de universiteit. Jij hebt toch ook op die uni gezeten?'

Zoals veel van mijn kennissen die op Yale hebben gezeten, zei Penny Penn 'die uni' in plaats van 'Yale' wanneer ze het tegen oud-medestudenten had. Het is moeilijk om 'Yale' te zeggen, want dat klinkt zo pretentieus.

'Ik zat in jouw jaar,' zei ik. 'Jij ging om met Hilary Pearl en Andrew Moskowitz.'

'Klopt. Dat is fantastisch! Zie je ze nog wel eens?'

'Hilary heeft net een theater op Clinton Street gekocht en Andrew werkt voor Ronald Corman... je weet wel... die avant-garderegisser...'

'O, ja. Ik zou ze eens moeten bellen. Ik ben misschien niet zo'n goede vriendin voor hen geweest. Maar weet je wat het is met de filmwereld? Je raakt verstrikt in een heel speciaal soort sociaal gebeuren, weet je. Het is allemaal heel stom... Ik vond het heel leuk op de universiteit, nadenken over echt belangrijke dingen... Loopt de camera nog?'

'Ja.'

'Zeg, kunnen we dat laatste stuk wissen... dat gedoe over Hilary en Andrew?'

'Niemand krijgt deze banden te zien. Ze zijn alleen bedoeld als juridische voorzorgsmaatregel. Als we stukken gaan wissen, zijn ze waardeloos. Dat weet je. Daar hebben we het over gehad.'

Ze keek me heel even achterdochtig aan. Ze had een hard karaktertrekje en dat kwam nu boven. Ik had Penny Penn niet meer gezien sinds mijn studie en ik was niet voorbereid op de rol van harde zakenvrouw, die ze tegenover mij speelde.

Maar de mensen die me in deze situatie zien, zijn altijd gespannen. Ze bevinden zich in een kwetsbare positie. Ik moest niet vergeten dat ik in deze situatie veel macht had. Het was een heel verschil met onze studietijd, toen zij het jonge filmsterretje was en ik gewoon een serieuze student.

Eigenlijk was het verschil nog niet zo groot als ik wel zou willen, bedacht ik. Ze was nog steeds ongelooflijk beroemd en ik was maar een matig bekende kunstenaar uit New York, absoluut niet beroemd eigenlijk. Als je geen Andy Warhol heet, weten alleen de ingewijden dat je kunstenaar bent. Maar misschien was ik met mijn nieuwe richting wel op weg naar het Warhol-niveau. Ook hij 'deed beroemdheden'. Alleen hoefde hij er geen geheim van te maken.

'Nou, oké dan. Laten we het maar professioneel aanpakken,' zei ze. Ik moest oppassen. Ik had dan wel een zekere machtspositie, maar ze kon me waarschijnlijk gemakkelijk laten hangen als ik het verknalde.

'Wallen,' ging ze verder. 'Dokter Weill zei dat hij ze niet weg kon halen, omdat ik zo'n tere huid heb. Hij zei dat mijn ogen er strak uit zouden gaan zien en dat je de littekens zou blijven zien. En bovendien komen ze terug. Ik bedoel maar... Ik kèn Cher en van dichtbij ziet ze er echt raar uit. Dat geldt trouwens ook voor Raquel Welch. Maar goed... Bij de opnamen gebruiken ze een soort groene make-up en daarmee haal je ze aardig weg, maar in het echt en zelfs op tv zie

ik er soms gewoon niet uit met die dingen. En Virginia zei dat ik maar eens bij jou langs moest gaan.'

Ik had bij Virginia prima werk geleverd.

'Tja,' zei ik en ik voelde me net een dokter, 'volgens mij zijn het allemaal maar kleine probleempjes. Je ziet er prima uit. Bovendien is je carrière niet gebaseerd op conventionele schoonheid. Volgens mij word jij als actrice gerespecteerd omdat je er anders uitziet, bijna echt. En veel van je problemen zou je op kunnen lossen met peelings en gewone plastische chirurgie.'

'Het is wel best met er echt uitzien. Ik heb het niet over kleine problemen. Ik heb het niet over in de spiegel kijken. Ik heb het over foto's van mezelf in de krant en dan zie je gewoon dat ik het niet meer heb. Ik zie er opgeblazen uit. Mijn gezicht was heel bijzonder en herkenbaar en dat is het gewoon niet meer. Ik kan nu al geen jonge meisjes meer spelen en er is nog tijd genoeg om de *grande dame* van het doek te worden. Mijn carrière loopt toch vaak al stroef omdat ik er als een echt mens uitzie. Het is echt heel moeilijk. Ik moet er voortdurend aan werken. En bovendien ben ik niet zo happig op ouder worden. Oké?'

'Oké, ik begrijp het,' zei ik. 'Vrouwen worden veel sneller oud dan mannen en hun gezichten gaan nog sneller en dat is niet eerlijk.'

'Juist.'

Ik grinnikte bij mezelf. Er was een band geschapen. Ze wist dat ik haar problemen begreep en ze zou me vertrouwen. Dit was tot nu toe mijn grootste opdracht. Ik voelde me opgewonden.

'Goed dan. Laten we maar een paar foto's nemen. Ik zal een stel tekeningen maken en over een week beginnen we. Je kunt de tekeningen, zeg eh... woensdag de vijftiende bekijken en dan kunnen we die maandag daarna beginnen. Oké?'

Ze ging interessant zitten doen met haar elektronische agenda en zei toen dat dat goed was.

'Mooi... Je weet dat je je moet voorbereiden op een sessie van twaalf uur en een paar dagen rust, waarbij je niets aan mag raken, en daarna misschien nog een sessie. Ik zou dus willen voorstellen dat je onder een andere naam een hotelkamer boekt in een hotel waar iedereen zich met zijn eigen zaken bemoeit, zoals het Mark-hotel. Geen flat die ze met jou in verbinding kunnen brengen. Probeer de volgende week helemaal vrij te houden. Je mag alleen telefoneren. En je moet dan ook de verklaring van afstand tekenen en we maken nog een video-opname.'

'Kan ik een kopie van die verklaring krijgen om aan mijn broer te laten zien?'

Haar broer was haar manager.

'Nee, dat doe ik liever niet. Dat zou niet verstandig zijn. Bovendien, hoe minder je manager en andere mensen ervan afweten, des te beter. Zo is het nou eenmaal.'

We hielden de fotosessie. Ik probeerde het net zo te doen als Timothy. Ze was een prof en we waren alleen geïnteresseerd in haar hoofd, maar we werden er toch een beetje verlegen van. Iemand fotograferen is een zeer intieme bezigheid. Maar lang niet zo intiem als datgene wat zou volgen.

Tegen tienenvond ik het genoeg. Ik deed de lampen uit, zette de videocamera stil en legde de grote stapel filmrolletjes op het aanrecht. Penny drapeerde haar monty-coat, een lekkere warme jas zo te zien, om zich heen. Daarna haalde ze een envelop uit haar grote, slappe handtas en gaf die met een zekere tegenzin aan mij. Ik liep met haar mee naar beneden en liet haar uit. Ze zei: 'Dag Jamie,' ontweek een berg vuilnis en stapte achter in een gewone Mercedes. De auto reed snel met haar weg, een pretentieloze vrouw van het volk. Ik kon de verleiding niet weerstaan en scheurde de envelop open om de cheque te zien. 'Penny Penn, Postbus 131, Encino, CA. Driehonderdvijftigduizend dollar 0/00-----.'

3

Ik had ongeveer zestig foto's gemaakt. Ik liep naar de fotowinkel op de hoek van Bleeker en Lafayette en gaf de rolletjes af. Ik wandelde terug naar huis, ruimde de rommel van de fotosessie op, beantwoordde een paar telefoontjes, ging terug en spreidde de ontwikkelde negatieven uit op een van de lichtkasten in de winkel.

Ik zocht de tien beste foto's uit en legde die opzij, stopte de andere negatieven in een envelop, plakte die met plakband dicht en schreef op de envelop: VERNIETIGEN. Het was al half twaalf in de avond, maar toch waren er veel mensen in de winkel, voornamelijk fotografen van

tijdschriften en reclamefolders of hun boodschappenjongens, die hun foto's op tijd klaar moesten hebben voor een vergadering de volgende dag, en een paar tweederangs modellen. Afgezien van een leuk Japans fotomodel met een vreemd kapsel herkende ik niemand, zodat ik een beetje onvoorzichtig was.

'Hé, is dat Penny Penn?'

Een of andere klojo leunde over mijn lichtkast.

'Ik wou dat het waar was,' zei ik direct. 'Het is alleen maar iemand die er sterk op lijkt.'

Hij geloofde me niet.

'Nee, even serieus, ik ben een beroeps... Ik heb veel gefotografeerd voor *Elle* en *Interview*... Wat doe je voor project met Penny?'

Jezus, dacht ik, ik moet toch voorzichtiger zijn. Maar ik was te opgewonden om te wachten. Ik glimlachte vriendelijk, raapte mijn negatieven bij elkaar en liep naar de toonbank. Gelukkig wordt de winkel gedreven door Pakistani, dacht ik hoopvol, en die zullen haar niet zo gauw herkennen.

'Kan ik je helpen?' vroeg de winkelbediende, die mij kende.

Om me een beetje uit te sloven tegenover het meisje en om de nieuwsgierige klojo te dwarsbomen, ging ik over in het Oerdoe. '*Mu je paanch* Cibachromes van zestien bij twintig *chai hyee* van elk. *Sam-je?*'

'Haa,' zei de jongen. Hij schreef mijn naam en rekeningnummer op het blauwe strookje. Ik controleerde het en knikte. 'Morgen om vier uur?'

'*Accha, shukriyaa,*' zei ik en dat was misschien een beetje overdreven. Ik liep de winkel uit. Misschien had ik niet in het Oerdoe moeten beginnen, maar ik wilde voorkomen dat die klojo hoorde dat ik voor meer dan duizend dollar Cibachromes bestelde. Waarom zou iemand tenslotte tien identieke enorme vergrotingen van tien negatieven willen hebben?

In het echt zag Penny eruit als een mens, maar in twee dimensies was ze echt ongelooflijk mooi. Ook al had ik haar zo gefotografeerd dat al haar slechte punten werden geaccentueerd, toch zag ze er fantastisch uit. Ze had wallen en was een beetje pokdalig, maar ze bleef sexy en gewoon zichzelf, met die vreemde, smachtende, ongelooflijk beroemde blik in haar ogen waar miljoenen mensen gewoon gek op waren.

Ik zou me toe moeten leggen op fotografie, dacht ik. Hoewel, ik was enthousiaster over mijn eigen medium. Het is niet zo zuiver, maar wel zijn tijd vooruit.

Ik stopte van elke vergroting een exemplaar in een envelop en plakte die dicht. Ik moest de neiging onderdrukken om er 'ERVOOR' op te schrijven.

Ik wilde bij deze opdracht niet met de computer werken. Ik was er nog niet helemaal mee vertrouwd. Ik wilde alles nauwgezet op de ouderwetse manier doen. Ik spreidde de resterende foto's uit op een vel wit karton op de vloer van de studio, groef mijn gasmasker op uit zijn drie lagen plastic en zette het op. Ik zette alle ventilatoren aan, sproeide onzichtbare lijm over de foto's en rolde er een grote rol voorbewerkt acetaat overheen. Ik drukte de luchtballen onder het acetaat uit en sneed de vellen los. Daarna lijmde ik de dubbele vellen op dik piepschuim, sneed ze los en stapelde ze op de tekentafel. Ik duwde mijn karretje met potjes acrylverf naar de tekentafel, ging zitten en lepelde een beetje titaanwit, ivoorzwart en gebrande sienna op een kartonnen bord. Ik mengde de verf een beetje door elkaar met een nylon kwast en begon uit de losse pols de eerste foto, een linkerprofiel, te bewerken. Dit was een soort generale repetitie voor aanstaande vrijdag. Zo zou Penny Penn eruit gaan zien.

Er zat een moedervlek op de zijkant van haar voorhoofd, boven haar oog. Ik haalde hem weg met een snelle beweging van de kwast. Ik bracht voorzichtig een beetje kleur op haar wangen aan en voegde een beetje cadmiumrood aan het mengsel toe. Ik ben zo goed; je kon niet zien waar de foto eindigde en de verf begon. Nadat ik nog een paar onvolkomenheden op de wang had weggewerkt, begon ik met de wal onder haar oog, gezien vanaf de zijkant.

Hiervoor was wat meer vaardigheid nodig, omdat de bobbel enigszins moest worden afgeplat en de neus gedeeltelijk opnieuw moest worden getekend. Maar het was niet moeilijk. Nog geen uur later legde ik de foto opzij en zag ze er al honderd keer beter uit en tien jaar jonger.

Maar als we ons nu eens wat meer dichtertelijke vrijheid veroorloofden? Ik nam eenzelfde foto, werkte weer een paar bobbel en wallen weg en haalde nu ook haar lichte onderkin een beetje op. Dat was iets wat een gewone plastisch chirurg kon verhelpen, maar als Mark me hielp, kon ik het waarschijnlijk ook. Ik moest toch meer aan de structuur gaan doen, dacht ik. De architectuur van het gezicht. Tot

nu toe had ik me voornamelijk beziggehouden met het oppervlak. Het oppervlak en de glans. Dat zijn tenslotte de dingen die echt belangrijk zijn.

Je kunt veel bereiken door de contour te veranderen. Als de holten onder haar jukbeenderen nu eens iets dieper waren, zodat haar jukbeenderen iets hoger leken... niet zo hoog dat ze op Katharine Hepburn ging lijken, niet zo hoog dat ze haar eigen identiteit verloor, maar gewoon een beetje hoger, zodat ze tot de mondaine klasse zou gaan behoren... Niet dat ze daar al niet bij hoorde... maar toch, een vleugje van die aristocratische vleugelpunten en ze zou er echt anders uitzien. Maar niet slecht. En ook weer niet zo anders, dat ze ineens een ander mens leek. De hele wereld zou in vervoering raken van een nieuwe Penny Penn, een volwassen, maar perfecte Penny Penn; een Penny die milder was geworden door leed en medelijden, maar die toch aantrekkelijker was dan vroeger...

Ik dacht dat de dampen van de lijm nu wel zouden zijn vervlogen, zette mijn gasmasker af en pakte het weer in om de filters te beschermen. Ik pakte een foto met een aanblik van voren. Hier kon ik veel meer mee. Van voren gezien waren haar wallen nog het minste probleem. We zouden om te beginnen haar ogen een beetje verlengen en een paar problemen onder haar onderlip wegwerken. Haar wangen iets uithollen, dat stond vast. Het zou ook niet slecht zijn om haar neus helemaal aan te pakken, zodat ze eens voor altijd van die poriën af was waar ze zo'n hekel aan had. Maar ik wist niet precies waar ik op moest houden. Moest ik haar hele gezichtshuid vervangen? Sommige dingen die ik wilde doen, kon je ook benaderen met make-up en belichting. En het grootste gedeelte van haar huid was in vrij goede conditie. Het zou zonde zijn om er te veel af te halen. En ze was jong. We wisten nog steeds niet zeker hoe lang het allemaal zou houden. Je moet je niet gek laten maken door deze opdracht, zei ik tegen mezelf. Niet te perfectionistisch worden. Maar toch... het zou wel een meesterzet zijn om echt een plaatje van haar te maken. Dan zou ze echt perfect zijn; niet zomaar een mengeling van natuur, make-up, belichting en goede camerahoeken. Ze zou een *Überdeern* worden. Een elf. Een plaatje. Ik viel in slaap met de gedachte: wat is ze toch een plaatje, plaatje, plaatje...

Penny zou op maandag twintig november om twee uur 's middags bij me zijn. Mijn assistent, David Lowenstein, kwam om negen uur en maakte me wakker. Afgezien van Mark is hij de enige die in de buurt mag zijn wanneer ik aan het werk ben. Hij begon de studio klaar te maken en rolde de bank – een bank als bij de psychiater, maar dan elektrisch verstelbaar – op een groot ronddraaiend podium. De bank had een prima werkhoogte; haar hoofd zou ter hoogte van mijn schouders liggen. Hij legde een schoon lavendelblauw laken over de bank – het moet er allemaal zo min mogelijk uitzien als het laboratorium van Frankenstein – terwijl ik cappuccino maakte in mijn favoriete machientje. De bel ging. Het was Mark Saltzman, mijn contactpersoon uit de medische wereld. Hij was iets kleiner dan ik en knap op een donkere, joodse wetenschapperachtige manier met krullend haar. Hij droeg een marineblauwe trui en een zwarte katoenen broek, waarvan hij er volgens mij minstens twintig had. Hij had twee grote dozen bij zich.

'Heb je echt alles?' vroeg ik.

'Ja, zeker weten. Ik heb tweehonderd extra chirurgische sponsjes en ongeveer anderhalve vierkante meter kunsthuid. Heb je voor mij ook een cappuccino?'

Ik stoomde wat melk en vroeg hem de instrumenten klaar te leggen en te steriliseren. Hij mopperde een beetje, maar deed het toch.

'Zeg,' zei ik, 'heb je nog voor tetracycline gezorgd?'

'Daar heb je helemaal niet om gevraagd.'

'Er staat anders in haar vragenformulier dat ze allergisch is voor penicilline. Kun je niet telefonisch een recept op naam van David doorgeven aan de apotheek, zodat hij dat vanmiddag op kan gaan halen?'

Hij was er niet zo gelukkig mee, maar hij kon geen reden bedenken om te weigeren. We waren bevriend sinds onze schooltijd, maar tegenwoordig verdiende ik veel geld voor hem. Bovendien was hij degene die met dit proces bij me was gekomen en had hij nu meer te verliezen dan ik. Tenslotte was hij een arts en ik alleen maar een psychotische kunstenaar. En nu ik daar toch aan dacht...

'David, zou je die schilderijen kunnen verplaatsen? Nee, zet ze maar zo neer dat de goede vooraan staan.'

'Hoezo? Hoop je dat ze er een koopt?'

'Ik wil er gewoon niet helemaal uitzien als de verdwaasde wetenschapper.'

'O, ik snap het. Je wilt er ook een beetje uitzien als de hopeloze kunstenaar.'

Ik heb een heel groot ego, daarom moet ik David soms maar negeren. We pakten de dozen uit: desinfecterend middel, operatiehandschoenen, stollingsmiddel, anti-stollingsmiddel, gesteriliseerde sponsjes en verband, wegwerpmesjes, vloeibare hechting – een chirurgische lijm – en in een kleine groene dubbelwandige koelbox, met een sliertje rook van het droogijs onder de deksel uit, twintig moeilijk verkrijgbare pakjes AS 46A: kunst huid van Becton Dickenson, het experimentele lab voor de behandeling van brandwonden. De tweede A betekende dat de huid wit was, ongekleurd. Ik zou zelf de kleur aanbrengen.

Ik controleerde ons rek met kleurstoffen en de kleine blauwe potjes met ons eigen middel, PCZ 10. Het was vochtig genoeg, zonder droge plekken, maar we zouden het later toch nog opkloppen. Het zag eruit als een dikke zalmkleurige crème. Soms noemden we het schoonheidsschuim.

Penny kwam vroeg, zoals de meeste mensen die ik ga behandelen. Ik zei haar dat ze de auto moest wegsturen. Ze zou met een taxi naar het hotel gaan. Ze zag er rillerig en niet op haar gemak uit. Ze was duidelijk nerveus, maar voor ik haar iets aanbood, nam ik haar mee naar de studio en liet haar plaats nemen in de 'videostoel'. Mark trok zich discreet terug in het slaapgedeelte, kilometers ver weg aan de andere kant van de zolder, en ik stuurde David op pad om de tetracycline te halen. Daarna zette ik de camera aan.

'Het is een uur, 20 november 1993,' zei ik. 'Deze band is strikt privé en zal tot het jaar 2075 worden opgeslagen in een kluisje. Daarna zal de Chase Manhattan Bank of haar vertegenwoordiger de band vernietigen zonder de inhoud te bekijken. Op elke poging van onbevoegde personen om deze band te bekijken of te dupliceren zullen direct juridische stappen worden ondernomen.'

Ik pauzeerde theatraal. Ik hoopte dat ik officieel genoeg klonk.

'Deze band mag alleen door mij, Jamie Angelo, worden gebruikt als bewijsmateriaal indien ik mijzelf zou moeten verdedigen tegen juridische acties.' Pauze. 'Ik ben in gesprek met Penny Penn, de actrice. Penny, je hebt deze afspraak zelf gemaakt, nietwaar?'

'Ja,' zei ze.

'En terwijl je hier was, heb ik je niets te eten of te drinken aangeboden of drugs gegeven en ik heb geen enkele druk op je uitgeoefend of psychologische middelen gebruikt?'

'Nee.'

'En je lichamelijke en geestelijke gezondheidstoestand is op dit moment goed en je bent niet onder behandeling bij een psychiater?'

'Nee.'

'Zou je in het kort willen vertellen wat je vandaag allemaal hebt gedaan, te beginnen bij het opstaan?'

Dit verbaasde haar enigszins, maar ze begreep volgens mij wel dat het was bedoeld als bewijs dat ze bij haar volle verstand was. Ze vertelde uitgebreid dat ze in het Royalton-hotel een kamer had geboekt en dat ze had gewinkeld bij Charivari. Ik had liever gezien dat ze een onopvallender hotel had gekozen.

'Oké,' zei ik, 'Je realiseert je dat ik geen arts ben en dat datgene waar je om hebt gevraagd, een onorthodoxe en onnodige behandeling is, die misschien mislukt en die in je latere leven problemen zou kunnen veroorzaken?'

'Ja.'

'En je realiseert je dat je er anders uit zult zien en dat je misschien niet tevreden zult zijn met je nieuwe uiterlijk?'

'Ja.'

'Je realiseert je dat de behandelde delen van je gezicht vrijwel gevoelloos zullen zijn. Je realiseert je dat het kan gaan jeuken, maar dat je niet kunt krabben; dat een deel van je gezicht geen water zal voelen als je gaat zwemmen of een douche neemt en dat je ook de wind op je huid niet zult voelen; en dat mensen met wie je intiem bent, misschien verschil in warmte zullen voelen tussen je gezicht en de rest van je lichaam.'

'Ja.'

We namen nog wat juridische punten door over het onderhoud van haar gezicht in de komende jaren. Ten slotte kwam ik bij het belangrijkste punt.

'En vanaf dit moment doe je afstand van het recht om nu of in de toekomst een claim tegen mij in te dienen?'

Haar ja klonk nu wat aarzelender. Ze had haar advocaat waarschijnlijk een afgezwakte versie gegeven van wat er gaande was en hij was waarschijnlijk in woede uitgebarsten. Maar zij was de koper. Ik gaf

haar de korte verklaring van afstand. Ze las hem een paar keer door en tekende toen. Ik controleerde op de camera of ze in beeld was terwijl ze tekende.

'Mooi. Ik wil je nu ook vragen om de geretoucheerde foto's die je hebt goedgekeurd, te tekenen. En daarna beginnen we met de behandeling.'

Ik zette de camera stop, haalde de band eruit en plakte er een etiket op. Daarna deed ik een nieuwe band in de camera en stelde die zo op dat de bank op het podium in beeld was. Ik zou hem aanzetten als we begonnen.

'Wil je wat valium, alcohol of marihuana?' vroeg ik.

Ik pas alleen een plaatselijke verdoving toe. Er is een heel klein meerpuntig novocaïne-naaldje dat ze speciaal voor huidchirurgie maken. Ook spuit ik wat ethanol of vloeibare xylocaïne op kleine plekjes. Maar ik zou toch niet veel vlees weghalen. Ze was akkoord gegaan met de tekeningen waarin ik haar onderkin en wallen had verwijderd, de poriën had bedekt en haar jukbeenderen had geaccentueerd. Maar ze was niet akkoord gegaan met een heel verregaand ontwerp waar ik zelf erg trots op was. Ik kon het haar echter niet kwalijk nemen. Het leek niet op haar en het zou zonde zijn om alles wat ze had geïnvesteerd in haar huidige uiterlijk, teniet te doen. Haar uiterlijk werkte voor haar, dus waarom zouden we er meer aan doen dan esthetisch noodzakelijk was?

Terwijl ik wachtte tot ze een beetje ontspannen was, verdoofde ik een moedervlek op de zijkant van haar voorhoofd, vlak boven haar wenkbrauw. Ik schuurde het plekje met een chirurgisch schuurmachientje en drukte een wattenschijfje met stollingsmiddel op het kleine bloederige, rode plekje. Het bloeden stopte en er ontstond vrijwel direct een korstje. Ik kwastte er een beetje vloeibare hechting over, knipte een klein stukje kunst huid uit en drukte dat erop. De huid was wittig, maar het donkere korstje scheen er doorheen. Het plekje was een beetje bobbelig door het gestolde bloed.

Ik pakte het anti-stollingsmiddel. Dit was een truc van Mark: ik doopte een wattenschijfje in het middel, drukte dat op het plekje en liet het anti-stollingsmiddel door de semi-poreuze kunst huid heen sijpelen. De bobbel eronder loste op en verdween. Later zou ik het plekje met mijn kleurstoffen Penny's huidskleur geven, maar structureel gezien was het al onzichtbaar.

Ik keek even naar Penny. Het was opwindend om zo dicht bij haar prachtige gezicht te zijn. Ze leek zich een beetje te ontspannen. Ze had vijftien milligram valium gekregen en dat had waarschijnlijk nu al effect. Ik heb altijd een beetje moeite met het volgende gedeelte. Toch spoelde ik het uiteinde van het schuurmachientje af in een plastic kopje met alcohol, drukte op de knop en zette het machientje op haar rechter lachrimpel.

Ik vond het vreselijk om naar haar te kijken toen ze onder de korsten zat. Het was half vier. Ze was rustig, dus nam ik een korte pauze en haalde een flesje frambozenlimonade zonder suiker uit de koelkast. Dit was een gevaarlijke fase. Stel je voor dat er brand uitbrak of dat ik struikelde en mijn hand eraf sneed met het limonadeflesje. Ze zou er niet uitzien. Mark was weg en David zat te lezen in het zitgedeelte. David zou waarschijnlijk zonder mij niet in staat zijn om haar zelfs maar haar oorspronkelijke uiterlijk terug te geven. Er waren wat telefoontjes binnengekomen op mijn telefoonbeantwoorder, maar ik had geen zin om mijn stemming te bederven en ze af te luisteren. Ik dronk de limonade op en trok een nieuw paar operatiehandschoenen aan. Ik nam een wattenschijfje met anti-stollingsmiddel in mijn linkerhand en een lik PCZ 10 in mijn rechterhand. Gewoonlijk klop ik het PCZ lichtjes in zodra het korstje oplost. Wanneer het PCZ hard wordt, haal ik wat ik niet nodig heb weg met fijne aardewerken stukken gereedschap. Ik zou eerst de lachrimpels opvullen. Ik riep David en vroeg hem *Treasure* van de Cocteau Twins op te zetten, mijn favoriete elpee.

PCZ 10 is echt verbazingwekkend spul. Mark heeft het samen met zijn collega, Karl Vanders, ontdekt in zijn research-laboratorium. Het was aanvankelijk bedoeld als een middel voor buikoperaties en reconstructieve chirurgie, maar het bleek veel geschikter te zijn voor cosmetische chirurgie. Het is niet geregistreerd. Dat is een van de redenen waarom we in het geheim moeten werken. Karl wilde proberen het middel te laten registreren, maar ze hadden niet de juiste politieke vriendjes en bovendien zou het eerst jarenlang getest moeten worden.

PCZ 10 staat voor Plasti/Collageen Zilver. Het bestaat voornamelijk uit microscopisch dunne zilvercapillairen – die zowel warmte als lucht zeer goed geleiden – opgelost in een basis van collageen waar-

aan een kleine hoeveelheid gezuiverde polyvinylhars is toegevoegd. De hars houdt het collageen en het zilver bij elkaar en zorgt ervoor dat de substantie makkelijk te verwerken is.

PCZ 10 wordt langzaam hard, zodat je het goed kunt bewerken. Bovendien kun je het elke gewenste kleur geven. De enige kleurstof die we er direct aan toevoegen, is een hitte-gevoelige rode kleurstof die dieper van kleur wordt, als de huid of het vlees eronder rood en warm wordt. Dus afgezien van verkleuringen door de zon, die je met make-up moet nabootsen, worden kleurveranderingen in de echte huid gevolgd door chemische veranderingen in het kunstmatige produkt. De enige andere ingrediënten zijn oplosbare anti-stollingsmiddelen, die ervoor zorgen dat het bloed onder de implantaten niet stolt en die binnen een paar dagen verdampen, en een kleine hoeveelheid van een soort chirurgische epoxyhars van Becton Dickenson.

Als ik met het PCZ ga werken, klop ik het op in een kleine laboratoriummixer, totdat het de dikte heeft die past bij de textuur van het vlees dat het moet imiteren. Daarna druppel ik er met een pipet een hoeveelheid verharder in voor de chirurgische epoxyhars. Dit zorgt ervoor dat het PCZ de juiste hardheid krijgt en dat alles zich bindt aan het rauwe vlees. Het zou niet best zijn als er stukken af gingen bladderen.

Het eindresultaat kan heel soepel zijn, gevoelig genoeg om de gezichtsuitdrukkingen van de spieren eronder over te nemen zoals echt vlees zou doen. De capillairen in het PCZ zorgen ervoor dat het vlees eronder kan ademen als een echte huid. Maar ik moet natuurlijk wel alle huid verwijderen van de plekken waar ik PCZ ga gebruiken, anders zou de huid zweet en pigment blijven uitscheiden en zouden er haren blijven groeien, en zou al mijn werk voor niets zijn geweest.

Over het geheel leg ik een dunne laag kunsthuid van Becton Dickenson. Het is waarschijnlijk niet nodig, maar volgens mij is het iets duurzamer dan het PCZ en het maakt de overgang tussen het kunstmatige stuk en de natuurlijke huid minder zichtbaar. De kunsthuid is semi-transparant, wit van kleur en extreem dun. Wanneer ik het op het PCZ leg – doorschijnend schuim, met het kloppende paarsrood van rauw vlees eronder – is het net alsof ik een vel bladgoud op een antieke lijst met kleverige rode kleiaarde leg.

Ik keek naar de 'voor'-foto's die aan de muur hingen, om te zien hoe haar poriën er hadden uitgezien. Ze wilde ervan af, maar ze moest toch een paar poriën hebben, anders zou ze er onecht uitzien. Poriën zijn moeilijk. Niemand kan ze maken zoals ik het doe. Met een klein tandartsinstrumentje, vastgemaakt aan het eind van een soldeerbout, kan ik kleine putjes in het oppervlak van de kunst huid maken, die hun vorm behouden wanneer ze afkoelen. Soms moet ik ook kunsthaartjes aanbrengen. Dat is pas echt een hondebaan. Je moet elk haartje met een scalpel aanbrengen en dan bijknippen. Gelukkig heb ik ontdekt dat de afwezigheid van haartjes de meeste mensen niet opvalt.

Na de poriën is het wachten tot alles hard geworden is. Dat duurt ongeveer een half uur. Daarna moet de kleur worden aangebracht.

Ik maakte dus een paar mooie poriën op haar neus, op haar hals, op de plekken waar eerst haar lachrimpeltjes zaten... en afgezien van het kleurverschil was de overgang tussen de resterende gedeelten van haar echte huid en de kunst huid volkomen onzichtbaar. Een gewone plastisch chirurg deed het me niet na. Ik was behoorlijk trots op mezelf.

Het was half zeven. Door de grote ramen aan de westzijde van de zolder zag ik dat de verlaten gebouwen dieprood en ultramarijn van kleur werden. Ik begon me af te vragen of ik misschien toch haar hele gezichtshuid had moeten afschuren en vervangen. Een paar resterende poriën waren nog steeds een beetje opvallend. Close-up-opnamen van haar gezicht zouden misschien nog steeds in soft focus moeten worden gemaakt. Ik had haar gewoon de gladde huid moeten geven die ze verdiende.

Penny lag een beetje te kreunen. Het was duidelijk dat de verdoving en de valium bijna uitgewerkt waren. Ik hield een tijdje een koude doek tegen haar gezicht.

'Het spijt me dat het pijnlijk begint te worden. We kunnen je pijnvrij houden tot je vanavond gaat slapen. Je gezicht zal een tijdje wat strak aanvoelen en het zal een paar dagen jeuken, maar je zenuwen zullen zich snel aan het kunstmatige weefsel aanpassen en dan voel je je weer prima.'

Ze zag er nog niet helemaal gerustgesteld uit.

'Dit is echt de normale gang van zaken. Je vlees zal zich aan het PCZ 10 hechten en het zal absoluut geen invloed hebben op de processen die zich eronder afspelen. Het ademt. Het geleidt de warmte. Het zet

uit en krimpt in naargelang de temperatuur van je lichaam. En het is anders dan bij een transplantatie: er treden geen afstotingsverschijnselen op. De synthetische delen blijven heel lang exact op hun plaats zitten en ze houden heel lang dezelfde kleur als de rest van je gezicht.'

'Hoe lang is heel lang?' vroeg ze. Ze klonk een beetje versuft en angstig.

'Daar hebben we het over gehad. Ik zal je de folder over het onderhoud geven en zoveel van de speciale lotion om je gezicht schoon te maken dat je jaren vooruit kunt. Je krijgt ook een flesje met een onderhoudsvloeistof die je eens in de zoveel tijd aan moet brengen. Maar dat staat allemaal in de folder. En als je er over een paar jaar vlekkerig uit gaat zien of als de kunst huid slijt of je echte huid verandert, zodat je verschil met de kunst huid gaat zien, dan kom je terug en verhelpen we dat voor je. Dit is anders dan plastische chirurgie, weet je, waarbij je maar een of twee keer kunt opereren.' Oeps, dacht ik. Ik probeerde het woord 'opereren' altijd te vermijden. 'Ik kan op de kunst huid altijd weer verder werken...'

'Nou, dat is fijn,' zei ze. 'Tegen de tijd dat ik zestig ben, kom ik hier elke dag.'

'Zoals ik al tijdens de video-opname van ons contract zei, breng ik je na de eerste behandeling niets meer in rekening, tenzij je iets heel buitensporigs wilt. En mocht ik onder een auto komen of zo, de behandeling is niet helemaal geheim. De banden liggen in twee verschillende kluisjes en mijn assistent weet er alles van en zal de praktijk voortzetten. En op den duur wordt het waarschijnlijk toch een geaccepteerde medische behandeling. Ik durf zelfs te wedden dat een goede plastisch chirurg wel ziet wat er aan de hand is als hij je zou onderzoeken, en dat hij iets zou kunnen bedenken om je te helpen... Ik zou zelfs maar voorzichtig zijn in de buurt van dokters, goed?'

'Ik kan niet geloven dat ik dit laat doen.'

Ze zakte langzaam weg in de post-operatieve depressieve fase. En ik was nog niet eens klaar.

'Probeer een beetje te ontspannen. Hè? Penny? Denk er maar aan hoe goed Virginia eruit ziet.'

Vlak nadat ik Virginia had behandeld, was er een belangrijke film met haar uitgekomen en ze had veel publiciteit gekregen. Ik dacht dat Penny jaloers zou worden als ik haar naam noemde. Penny begon een beetje te twijfelen. Ik haat dat wanneer ze zich al helemaal heb-

ben vastgelegd. Ik kon haar niet in een spiegel laten kijken omdat ik de kleur nog niet had aangebracht en ze er vlekkerig uitzag. Bovendien zou ik me net een kapper voelen als ik haar een spiegel gaf. Ik zou haar gezicht verbinden – dat doe ik altijd, ook al hebben ze het niet echt nodig – en het over een paar dagen met veel ceremonieel uitpakken. Het bereidt hen voor op de verandering en helpt hun vergeten hoe ze er echt uitzagen. Vreemd genoeg houden mensen altijd heimwee naar hun vroegere uiterlijk, ook al weten ze dat ze er veel beter uitzien. Daar zouden ze eerder aan moeten denken.

'Wil je nog valium?' vroeg ik. Ze schudde haar hoofd. 'Het is het beste middel dat ze ooit hebben uitgevonden,' zei ik.

Ze bewoog alleen maar onrustig.

'Wat ik aan het doen ben, zal er veel langer goed uitzien dan je echte huid,' zei ik. 'Gezichten worden snel oud, weet je.'

5

Ik houd van dit werk. Ik vind het zelfs bijna leuker dan schilderen. En het aanbrengen van de kleurstoffen vind ik het allerleukst. Ik pakte een paar kwasten en het kleine rekje druppelflesjes met kleurstoffen. Een paar kleurstoffen zijn van Becton Dickenson, speciaal voor gebruik op de kunsthuid, maar Mark en ik hebben ook een paar andere kleurstoffen gemaakt die zelfs in direct zonlicht goed lijken te blijven. We hebben een soort kobaltblauwe, naar paars neigende kleur samengesteld en een diep bloedrood, dat – zoals ik al zei – de enige hittegevoelige kleurstof is die we op de kunsthuid hoeven te gebruiken. En we hebben een doorschijnend titaanwit, zodat ik bijna dekkende lagen kan aanbrengen als dat nodig is.

Kleurstoffen zijn heel anders dan de pigmenten die voor olieverf worden gebruikt. Het zijn volledig oplosbare chemicaliën zonder noemenswaardige massa. Omdat ze geen massa hebben, is het heel moeilijk om ermee te werken. Ze dringen in alles waarmee ze in aanraking komen en je hebt maar weinig tijd om ze uit te smeren. We hebben een kleine hoeveelheid van een glycerine-oplossing aan onze kleurstoffen toegevoegd, zodat je er beter mee kunt manoeuvreren.

Maar in principe is het met kleurstoffen als met een aquarel: je moet het in één keer goed doen. Eigenlijk is het werken met kleurstoffen precies hetzelfde als het werken met ei-tempera. Of word ik nu een beetje te technisch?

'De plastische fase is klaar,' legde ik Penny uit. 'Ik ga nu een paar uur de kleur aanbrengen en daarna kun je naar huis. Goed? Wil je even rond lopen?'

Ze bewoog onrustig, maar ze was al wat meer ontspannen. De combinatie van valium en de Cocteau Twins werkte. Ze zag er mooi en hulpeloos uit zoals ze daar bijna horizontaal op de bank lag, met een grijs laken over haar heen als een lijkkleed over een dode heilige. De vlekken op haar huid leken net aders in geel marmer uit Sienna. Even zag ze er Frans uit. Frans en middeleeuws.

Ei-tempera. Als je geen kunstgeschiedenis hebt gestudeerd: ei-tempera is de verf waarmee ze in de middeleeuwen en het Quattrocento kleine schilderijtjes maakten, totdat de groep van Jan van Eyk de olieverf uitvond. Misschien waren wij beter af geweest als de tv niet was uitgevonden en misschien was de renaissance beter af geweest als de olieverf niet was uitgevonden. Olieverf heeft een glanzende, vochtige rijkdom. Het is alsof je in een plas water kijkt en ik ben er dol op. Maar tempera heeft een stoffige, melkachtige schoonheid. Het is ongelooflijk precies en je kunt er heel gedetailleerd mee werken.

Toen ik op de universiteit zat, was ik wild van ei-tempera. Ik was ervan overtuigd dat ik dat soort puurheid aan de wereld terug zou geven. Ik wist alles van moderne kunst, maar ik was ontzettend reactionair. Ik leerde mezelf technieken die niemand anders me kon leren door uren in musea rond te kijken. Uiteindelijk bleek het allemaal minder te maken te hebben met mijn schilderijen dan met mijn nevenactiviteiten. In feite heb ik daardoor zo goed met kleurstoffen leren omgaan. Het is moeilijk uit te leggen, maar het komt erop neer dat je een vloeiende tint moet opbouwen, terwijl je de kleuren maar weinig kunt uitsmeren. De enige manier om het doen is met een heel klein kwastje dubbele arceringen maken.

Je moet de arceringen zo klein en glad maken dat ze onzichtbaar zijn, zoals de werkelijk groten het deden. En natuurlijk heb ik mijn eigen erelijst met werkelijk groten die zulke vloeiende kleurvariaties konden maken dat je je niet voor kunt stellen dat het beeld is opgebouwd uit harde individuele streken. Michelangelo, mijn bijnaamgenoot, is natuurlijk een van de besten. Albrecht Dürer is ook

heel goed, maar bij hem heeft een huid iets scherp en hards. Leonardo da Vinci is de op een na beste huidschilder. Er is maar één schilder die beter is: Mabuse. Mabuse was bezeten van een gladde huid; zo erg zelfs, dat hij alle andere overwegingen uit het oog verloor. De mensen op zijn schilderijen hebben geen botten en hun ogen puilen uit en staren je aan. Maar hun huid is gladder dan teflon. Mabuse heeft iets engs, een obsessie met de dood, iets wat getuigt van slechte smaak. Een gefascineerdheid met perfectie en gladheid gaat bij hem samen met een gefascineerdheid met de dood. Ik lijk veel op hem.

Ik bracht de kleur aan. Ik had misschien iets meer met de kleur kunnen doen en misschien zou ik dat later ook nog doen, maar ik wist dat ze toch wel een groot succes was. We hadden meer dan acht uur aan een stuk gewerkt, maar ik voelde me niet moe. Ik had het idee dat ik zo goed werd dat ik mezelf maar niet langer in moest houden en eens iets drastisch moest doen.

Het was kwart voor elf. Ik zei tegen haar dat ze een beetje rond mocht lopen, natuurlijk zonder haar gezicht aan te raken, en zij zei dat ze naar de wc moest. David had de spiegel uit de wc gehaald, maar ik besloot toch om eerst te kijken of alles droog was en daarna haar gezicht te verbinden. Ik gebruikte een paar lagen zachte kaasdoek en plakte die vast met chirurgisch tape. Rond haar mond liet ik een stukje van de nieuwe huid vrij, omdat ze haar lippen moest kunnen bewegen. Ze hoefde niet echt stevig ingepakt te worden, want het spul dat ik gebruik, is vrij stabiel. Ik wilde alleen voorkomen dat ze aan haar gezicht zat voor het volledig was uitgehard. Ze ging naar de wc en David en ik ruimden de rommel op. Hij belde het autoverhuurbedrijf waar we gebruik van maken en ze zeiden dat er binnen tien minuten een auto voor de deur zou staan. Ik zette de videocamera uit en schreef op alle zes cassettes 'PENNY PENN' en de datum en stopte ze daarna in een antistatisch, met lood bekleed koffertje dat ik later naar de bank zou brengen. Ze kwam uit de wc, pakte haar tas in en trok haar jas aan. Ze zette een zonnebril op en ik gaf haar een van de grote, slappe vilthoeden die ik speciaal voor deze gelegenheden heb gekocht. Ze zette de kraag van haar jas op en we vonden dat zij en David zo wel door een flauw verlichte ontvangsthall van een hotel konden lopen zonder veel aandacht te trekken.

'Weet je zeker dat ze in het Royalton niet weten wie je bent?' vroeg ik haar.

'Ja, ja. Dat zit wel goed. Laten we gaan,' zei ze.

'Zul je een paar dagen alleen gebruik maken van de room-service?'

'Ja, ja. Het zal niet de eerste keer zijn.'

Ze was het niet gewend om er lelijk en raar uit te zien, dus was ze een beetje chagrijnig. We wachtten nerveus op de auto. De chauffeur belde aan en David liep met haar naar beneden. Ik zei: 'Ik bel je morgen,' en schreef in mijn agenda voor de volgende dag: 'P.P. bellen om 1.30 uur. 431-1000 tst. 455. vragen naar Polly Crane.'

Het was een uur 's nachts. Het was de bedoeling dat ik om twee uur een paar vrienden zou treffen bij een nieuwe club die 'NUM' heette. Om de een of andere reden moest ik steeds aan dat Japanse meisje in de fotowinkel denken.

6

Ik waste mijn gezicht en deed er een vochtinbrengende crème op. Ik deed een beetje gel in mijn haar – ik was erg trots op mijn haar – trok een t-shirt en een groen jasje van Isaac Mizrahi aan, controleerde mijn haar nog een keer, liep met David naar buiten en zei hem gedag toen ik een taxi vond op Houston. Ik gaf de chauffeur een adres in TriBeCa. Het was mistig, dramatisch weer en de vochtige glans op de kinderhoofdjes zag er griezelig uit, net het mistige Londen uit de tijd van *Dr. Jekyll en Mr. Hyde*. Er stond een grote groep in het zwart geklede mensen voor een stalen deur. Ik stapte uit de taxi en schuifelde een beetje doelloos rond tot Calvin Greenaway en Andrew Solomon me ontdekten. Ik was te opgewonden om de dag vaarwel te zeggen en gewoon naar bed te gaan, maar ik was moe en behoorlijk uit mijn sas toen ik ontdekte dat we niet gewoon uit zouden gaan en wat rond zouden gaan hangen. Ik denk dat ik afgesproken had om naar een cabaretvoorstelling te gaan. En daar had ik die week mijn buik al van vol.

'Waarom heb je dat leuke meisje niet meegebracht?' vroegen Calvin en Andrew toen ze me zagen.

— BRIAN D'AMATO —

MODELLEREN MET MENSELIJK VLEES

Jamie Angelo is een jonge, ambitieuze kunstenaar. Via een bevriende plastisch chirurg, Mark Saltzman, komt hij in contact met dr. Karl Vanders, een wetenschapper die werkt aan een nieuwe materie, PCZ 10 genaamd, een soort plastic dat optimaal gevormd kan worden en zich hecht aan menselijk vlees.

Jamie ziet grote mogelijkheden op het gebied van de plastische chirurgie en samen met Mark ontwikkelt hij een behandelingsplan voor zwaar verminkte slachtoffers van branden.

De reconstructies lukken perfect - de patiënten herstellen voor spoedig en krijgen een gaver en knapper gezicht dan ze voor hun tragisch lot hadden. Al snel begint Angelo's onderneming lucratieve vormen aan te nemen. Rijke, ouder wordende filmsterren wenden zich tot hem om eeuwige schoonheid te verwerven.

Maar plotseling nemen de zaken een zeer ongunstige wending. Op een receptie ontmoet hij een van zijn eerste cliënten. Haar gezicht is afschrikwekkend aangetast...

Modelleren met menselijk vlees is een uitermate spannende en intrigerende thriller, die de lezer vanaf de eerste pagina tot aan de laatste bizarre Roald Dahl-achtige wending in de greep zal houden.

'Dit is echt een intelligent en uitdagend boek en biedt ook nog eens perfecte spanning. Het is heel lang geleden dat ik een thriller van een dergelijke kwaliteit las.'

Whitley Strieber

'Nooit eerder las ik een boek als *Modelleren met menselijk vlees*. Het is zonder meer adembenemend en fascinerend.'

Peter Straub

ISBN 90-229-8082-0

9 789022 980828